

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 16 listopada 2023 r.

DIH-3.707.105.2023.AL

DECYZJA DIH-3.111.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Dorotę Frankowską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą DOROTA FRANKOWSKA P.H.U. effect w Krakowie od decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 21 sierpnia 2023 r. nr 75/2023 (nr akt sprawy: WN.8361.211.2023), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych 00/100), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, tj. braku uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej cen jednostkowych dla 16 rodzajów towarów oferowanych w opakowaniach, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 7 czerwca i 5 lipca 2023 r., działając w ramach upoważnień do przeprowadzenia kontroli nr WN.8361.211.2023 z dnia 7 czerwca i 5 lipca 2023 r., inspektorzy reprezentujący Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Małopolskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w salonie fryzjerskim [xxxxxx] w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, do przedsiębiorcy skierowano uprzednio zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 22 maja 2023 r. znak WN.8361.211.2023, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmującym m.in. sprawdzenie prawidłowości uwidaczniania cen towarów oferowanych do sprzedaży konsumentom oraz cenników świadczonych usług. Odbiór tego zawiadomienia pokwitował w dniu 22 maja 2023 r. pracownik salonu fryzjerskiego, który zobowiązał się przekazać je kontrolowanemu przedsiębiorcy.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności ww. pracownika w dniu 7 czerwca 2023 r., zaś w dniu 5 lipca 2023 r. również w obecności przedsiębiorcy.

Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, z uwagi na nieobecność kontrolowanego przedsiębiorcy i niewskazanie osoby upoważnionej do jego reprezentowania w trakcie kontroli, inspektorzy okazali ww. pracownikowi legitymacje służbowe oraz upoważnienie do przeprowadzenia kontroli z dnia 7 czerwca 2023 r. nr WN.8361.211.2023, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy. Jednocześnie upoważnienie to dołączono do pisma z dnia 12 czerwca 2023 r. i doręczono przedsiębiorcy za pośrednictwem poczty w dniu 14 czerwca 2023 r.

W związku ze zmianą składu inspektorów biorących udział w kontroli, w dniu 5 lipca 2023 r. obecnemu przy czynnościach kontrolnych przedsiębiorcy okazano legitymacje służbowe oraz wręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli z dnia 5 lipca 2023 r. nr WN.8361.211.2023, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy. Przedsiębiorcę poinformowano także o ustaleniach z dnia 7 czerwca 2023 r.

W toku kontroli dokonano sprawdzenia prawidłowości uwidaczniania cen dla 16 rodzajów towarów oferowanych w opakowaniach (wykazanych w protokole kontroli) oraz 63 rodzajów świadczonych usług fryzjerskich i kosmetycznych, na zgodność z przepisami ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach” oraz przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że w miejscu sprzedaży detalicznej nie uwidoczniiono cen jednostkowych dla wszystkich znajdujących się w sprzedaży 16 rodzajów towarów (ceny były umieszczone bezpośrednio na towarach, a klienci mieli do nich dostęp), co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen w związku z art. 4 ust. 6 tej ustawy. Ponadto uwzględniono, że zakwestionowane towary nie zostały zwolnione z powyższego obowiązku na mocy § 7 tego rozporządzenia. Były to towary paczkowane przeznaczone do sprzedaży według objętości, o ilości nominalnej innej niż 1 l oraz 100 ml.

W toku kontroli ustalono, że cennik usług był uwidoczniiony w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Ceny za usługi podano wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu danej usługi. Nieprawidłowości w tym zakresie nie stwierdzono.

W dniu 5 lipca 2023 r. przedsiębiorca złożył pisemne oświadczenie dotyczące m.in. czasu trwania naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych dla towarów zakwestionowanych w toku kontroli oraz przyczyn powstania nieprawidłowości.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 5 lipca 2023 r. (nr akt kontroli: WN.8361.211.2023) oraz w załącznikach nr 1 i 2 do tego protokołu. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku z powyższym, pismem z dnia 19 lipca 2023 r., na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Małopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu, w oparciu o art. 61 § 1 Kpa, postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach,

a także poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto, w piśmie tym pouczył stronę m.in. o treści art. 6 ust. 1 i 3 tej ustawy, dotyczącej przestanków wymiaru kary, oraz wezwał ją o przestanie informacji o wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2022. Pismo to doręczono stronie w dniu 21 lipca 2023 r.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast wymagane informacje w postaci zeznania podatkowego za rok 2022 (PIT-36 wraz z załącznikami: PIT/T i PIT/O) przekazała drogą e-mail w dniu 2 sierpnia 2023 r.

Powyższe informacje w zakresie zeznania rocznego oraz deklaracji VAT-7 zostały pozyskane również na wniosek od Naczelnika Urzędu Skarbowego w Krakowie w dniu 31 lipca 2023 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Małopolski WIIH w drodze decyzji z dnia 21 sierpnia 2023 r. nr 75/2023 (nr akt sprawy: WN.8361.211.2023), nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych 00/100), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, tj. braku uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej cen jednostkowych dla 16 rodzajów towarów oferowanych w opakowaniach. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 25 sierpnia 2023 r.

W dniu 15 września 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Małopolskiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 27 sierpnia 2023 r. (nadane w dniu 1 września 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona zwróciła się z prośbą o zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie jej kary pieniężnej.

Pismem z dnia 27 września 2023 r. znak DIH-3.707.105.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 2 października 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (lub usługi) w sposób

jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Jak wynika z definicji zawartych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy, przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru (lub usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (lub określonej usługi), których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Na podstawie delegacji zawartej w art. 6 ust. 6 ustawy o informowaniu o cenach, sposób uwidaczniania cen towarów i usług doprecyzowano w rozporządzeniu.

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Jak stanowi § 3 ust. 2 tego rozporządzenia, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Cena jednostkowa, jak wynika z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy

między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Małopolskiego WIIH w salonie fryzjerskim należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy stwierdzono, że przy wszystkich znajdujących się w sprzedaży 16 rodzajach towarów brak było uwidocznionych cen jednostkowych (ceny sprzedaży były uwidocznione), co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen w związku z art. 4 ust. 6 tej ustawy. Ponadto uwzględniono, że zakwestionowane towary nie obejmowały towarów przewidzianych w § 7 tego rozporządzenia, które zwolnione są z obowiązku uwidaczniania cen jednostkowych.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków wynikających m.in. z art. 4 ust. 1, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku z powyższym, Małopolski WIIH w drodze decyzji z dnia 21 sierpnia 2023 r. nr 75/2023 (nr akt sprawy: WN.8361.211.2023), nałożył karę pieniężną w wysokości 800 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli wskazujących na naruszenie obowiązku w zakresie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jednakże zwróciła się z prośbą o zmianę decyzji i umorzenie jej kary pieniężnej. Podniesione przez stronę argumenty dotyczą bezpośrednio przyczyn powstania nieprawidłowości oraz trudnej sytuacji finansowej i zdrowotnej. Strona wskazuje na skutki pandemii oraz wzrost kosztów prowadzenia działalności i spowodowane nimi zadłużenie, a także inne problemy natury prywatnej. Jej zdaniem, wysokość nałożonej na nią kary pieniężnej jest nieadekwatna do wagi naruszonego obowiązku, tym bardziej, że popełniła go nieświadomie, będąc w ciężkim stanie zdrowotnym. Zaznaczyła, że nigdy nie miała kontroli Inspekcji Handlowej i w związku z tym, że dopuściła się naruszenia po raz pierwszy, liczyła na pouczenie niż karę pieniężną.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. Należy wskazać, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w sprawie wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 800 zł, w związku z ustaleniami kontroli, których strona nie kwestionowała, a które w sposób jednoznaczny wskazują na niewykonanie obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 4 ust. 1 tej ustawy oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, dotyczącego oznaczenia towarów ceną i ceną jednostkową. Naruszenie tego obowiązku polegało w tym przypadku na braku cen jednostkowych, zaś ceny

towarów były uwidocznione. Jak stanowi art. 6 ust. 1 tej ustawy, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego karę pieniężną określoną w tym przepisie, tj. w wysokości do 20 000 zł. Przepisy te w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków przewidzianych ww. przepisami, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. Dowiedzenie zatem, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

Należy podkreślić, że odpowiedzialność określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 4 ust. 1 tej ustawy. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. W świetle powyższego, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Należy wskazać, że funkcją ceny jednostkowej jest umożliwienie konsumentom porównanie cen towarów w sposób optymalny na podstawie prostych kalkulacji, bez konieczności przeprowadzania skomplikowanych działań matematycznych. Stąd też, oprócz ceny za towar na wywieszce cenowej, w miejscu sprzedaży detalicznej musi się na niej znaleźć także cena jednostkowa, czyli przeliczenie na odpowiednią jednostkę miary (litr, 100 ml - dla towarów paczkowanych przeznaczonych do sprzedaży według objętości). Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównać ceny takich samych lub podobnych towarów w miejscu sprzedaży, ale także mogą faktycznie stwierdzić, czy podana cena jednostkowa (za litr) jest niska czy wysoka i podjąć decyzję o zawarciu umowy sprzedaży w innym sklepie. Brak uwidocznienia ceny jednostkowej narusza prawa konsumentów do wyczerpującej informacji, a tym samym ogranicza ich możliwość świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru towaru, co niewątpliwie prowadzi do zagrożenia ich interesów.

Strona, jako profesjonalista na rynku, miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną przez nią działalnością, tym bardziej, że obowiązek podawania cen jednostkowych funkcjonuje już od 2001 r. Była ona obowiązana uwidocznić w miejscu sprzedaży detalicznej informacje o cenach oraz cenach jednostkowych towarów (lub usług) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Znamienny jest fakt, że w niniejszej sprawie strona dla 16 rodzajów towarów (spośród objętych sprawdzeniem 16 rodzajów towarów oferowanych do sprzedaży oraz 63 rodzajów świadczonych usług fryzjerskich i kosmetycznych) nie wykonała powyższych obowiązków w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych, co stanowiło wystarczającą przesłankę do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu i wymierzenia jej stosownej kary pieniężnej. Odnosząc się do argumentów strony dotyczących wciąż zmieniających się przepisów prawa, należy wskazać, że obowiązek informowania o cenach jednostkowych istnieje już od 2001 r.

W niniejszej sprawie, Małopolski WIIH był uprawniony do zastosowania kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w granicach przewidzianych tymi przepisami, tj. w wysokości do 20 000 zł. Po uwzględnieniu wszystkich przestępstw, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, mających wpływ na wymiar kary, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 800 zł, która stanowi 4% górnego wymiaru kary.

Analizując prawidłowość uwzględnienia przez Małopolskiego WIIH powyższych przestępstw, na podstawie zabranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył, co następuje.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że stwierdzone nieprawidłowości, polegające na braku uwidocznienia cen jednostkowych przy 16 rodzajach towarów oferowanych w opakowaniach (zakwestionowano 100% sprawdzonych towarów, zaś biorąc pod uwagę całą ofertę handlową około 20,3% objętych kontrolą towarów i usług), godziły w interesy kupujących, uniemożliwiając im zapoznanie się w nieskrępowany sposób z podstawowymi informacjami na temat części oferty handlowej, które mają bezpośredni wpływ na podejmowane przez nich decyzje zakupowe. Należy wskazać, że cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji na temat wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, zwłaszcza w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów - podobnych pod względem przeznaczenia, lecz o odmiennych cechach, np. co do ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. Należy zatem podzielić pogląd organu pierwszej instancji, że niepodanie cen jednostkowych przy towarach pozbawia nabywców możliwości porównania cen podobnych towarów o różnej ilości nominalnej i w rezultacie dokonanie najkorzystniejszego dla nich wyboru towaru. Tym samym, uwidocznienie przy towarach cen, bez ich cen jednostkowych, nie zapewnia jednoznacznej oraz niebudzącej wątpliwości informacji o ich wysokości. Działanie takie jest naganne, gdyż uderza w interesy ekonomiczne konsumentów i ogranicza swobodę zawierania umów. Dlatego jasna i rzetelna informacja o cenie jednostkowej oraz możliwość porównania cen wielu towarów, ma istotne znaczenie z punktu widzenia praw i interesów konsumenta. Nadto należy podkreślić, że wszczęcie kontroli, w ramach której stwierdzono nieprawidłowości, poprzedzone zostało skierowaniem do strony zawiadomienia z dnia 22 maja 2023 r. znak WN.8361.211.2023, zawierającego m.in. informację o zakresie przedmiotowym kontroli oraz planowanym terminie jej przeprowadzenia, a pomimo tego nieprawidłowości te stwierdzono i zostały one usunięte dopiero w efekcie kontroli. Ponadto, strona uwidoczniała ceny towarów, a więc skoro zrealizowała jeden z ciężących na niej obowiązków, możliwe było także wykonanie drugiego - spójnego z pierwszym - obowiązku, dotyczącego uwidocznienia cen jednostkowych. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, że charakter i waga naruszenia obowiązków były istotne i z pewnością nie miały cech znikomości.

Przy ocenie powyższej przestępki, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił również skalę naruszenia obowiązków, stwierdzając, iż dotyczyły one wszystkich oferowanych do sprzedaży 16 rodzajów towarów, co stanowiło 100% skontrolowanej w tym zakresie oferty handlowej. Brakujące oznaczenia cenowe w zakresie cen jednostkowych stwierdzono w skali jednej placówki stacjonarnej, w której zakwestionowane towary stanowiły około 20,3% zbadanych w toku kontroli towarów i usług, a także były one ogólnodostępne dla kupujących.

Ponadto, oceniając powyższą przestępkę organ pierwszej instancji wziął pod uwagę także oświadczenie strony z dnia 5 lipca 2023 r. złożone w toku kontroli i na jego podstawie zasadnie przyjął, że czas trwania naruszenia obowiązków obejmuje okres od 29 maja do

8 czerwca 2023 r., przy czym kończy się w momencie ich usunięcia przez stronę, co miało miejsce jeszcze w trakcie trwania kontroli.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe przemawia za tym, iż organ pierwszej instancji mógł przypisać stronie wyższy niż znikomy stopień naruszenia obowiązków.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, oraz uzyskane korzyści majątkowe lub straty wynikające z naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że dotychczas na stronę nie były nakładane kary pieniężne z tytułu naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, co miało wpływ na złagodzenie wymiaru kary. Uwzględniając jednak okres funkcjonowania strony na rynku, tj. od 27 grudnia 2005 r. (według wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej), słusznie stwierdził, że strona miała wystarczający czas, aby zapoznać się z obowiązującymi przepisami prawa i przestrzegać je w sposób pełny. Jednocześnie, organ pierwszej instancji uwzględnił pozytywną postawę strony wobec niezwłocznego, mającego miejsce jeszcze w trakcie trwania kontroli, usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości (co zostało zakwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa), a także fakt, że strona nie uzyskała korzyści majątkowych lub strat w związku z naruszeniem powyższych obowiązków.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę informacje przekazane przez stronę w toku prowadzonego postępowania w postaci zeznania podatkowego za rok 2022 i na ich podstawie zakwalifikował ją do grupy mikroprzedsiębiorców.

Rozpatrując czwartą z przesłanek wymiaru kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, organ pierwszej instancji słusznie stwierdził, że przesłanka ta nie znajduje zastosowania, gdyż przeprowadzona kontrola nie miała charakteru transgranicznego.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym. Błędna jest przy tym konkluzja strony wynikająca z odwołania, że w przypadku naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach po raz pierwszy organ pierwszej instancji mógł zastosować wobec niej pouczenie. Jak już wyżej wykazano, przepisy art. 6 ust. 1 tej ustawy, które stanowiły podstawę materialnoprawną do wydania zaskarżonej decyzji, obowiązywały Małopolskiego WIIH do nałożenia na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania powyższych obowiązków, bez względu na to, czy do naruszenia doszło po raz pierwszy. Natomiast przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, organ pierwszej instancji był zobligowany uwzględnić przesłanki wyliczone enumeratywnie w art. 6 ust. 3 tej ustawy, co zostało w niniejszej sprawie spełnione.

Pozostałe okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, dotyczące trudnej sytuacji finansowej i zdrowotnej, czy innych problemów natury prywatnej, są prawnie bez znaczenia, gdyż nie stanowią przesłanek miarkowania wymiaru kary. Należy także zwrócić uwagę, że strona nie wykazała w odwołaniu, jak okoliczności te mogą mieć związek z kwestią braku informacji o cenach jednostkowych oferowanych towarów. Z całą pewnością należy jednak stwierdzić, nie mogą one stanowić usprawiedliwienia dla stwierdzonych nieprawidłowości.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy

o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przestanki, jakimi kierował się Małopolski WIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej zmiany na niższą. W opinii Prezesa UOKiK, wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 800 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia prawa. Stanowi ona 4% górnego wymiaru kary. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o cenach jednostkowych dla 16 rodzajów towarów oferowanych do sprzedaży, co stanowiło 100% sprawdzonych towarów oraz około 20,3% objętych kontrolą towarów i usług.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27, ze zm.), zwanej dalej „dyrektywą 98/6/WE”, który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (por. wyroki NSA z dnia 23 maja 2012 r. o sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r. o sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem mającym na celu niedopuszczenie do powstania tych samych lub podobnych nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie towary opatrzone informacjami o cenie i cenie jednostkowej, jak również powinna być ona możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie spełnione, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 800 zł jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona jeszcze w trakcie kontroli i w jej efekcie podjęła działania naprawcze, poprzez uzupełnienie brakujących oznaczeń cenowych, co oznacza, że przestanka zaprzestania naruszania prawa została spełniona. Znamienny jest przy tym fakt, że kontrola ta została przeprowadzona po uprzednim zawiadomieniu strony o zamiarze wszczęcia kontroli, a tym samym strona miała czas i możliwość odpowiedniego przygotowania się do takiej kontroli. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni oznaczeń cen jednostkowych przy wszystkich znajdujących się w sprzedaży 16 rodzajach towarów (zakwestionowano 100% sprawdzonych towarów), które stanowiły około 20,3% sprawdzonych towarów i usług.

Warto przy tym podkreślić, że ustawa o informowaniu o cenach implementuje przepisy dyrektywy 98/6/WE. Dyrektywa ta w motywie (6) preambuły wskazuje, iż obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego

przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Jednocześnie, celem samej dyrektywy, zgodnie z brzmieniem jej art. 1, jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez przedsiębiorców w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen. Brak uwidocznienia cen jednostkowych narusza zasady określone w motywie (1) dyrektywy 98/6/WE, tzn. ma negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku oraz skutkuje podawaniem nieprawidłowych informacji konsumentom, co nie poprawia poziomu ochrony konsumentów, a także ma negatywny wpływ na tworzenie zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami. Jak wynika z motywu (2) dyrektywy 98/6/WE, stwierdzone naruszenie prawa obniża poziom ochrony konsumentów, który powinien być wysoki i temu celowi służyć ma przeprowadzona kontrola przedsiębiorcy. Na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, że waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą, ponieważ strona nie realizuje celów, które precyzyjnie zostały określone w dyrektywie 98/6/WE.

Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt usunięcia przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie może skutkować odstąpieniem od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 6 tej ustawy, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w takim zakresie mogły być prowadzone wyłącznie przez Małopolskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Małopolskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej na stronę za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Jednocześnie należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, w myśl którego, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w trakcie kontroli strona podjęła natychmiastowe działania zmierzające do

usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał wydawać postanowienia, aby wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie takich działań. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o informowaniu o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów i zapobiec podobnym naruszeniom w przyszłości. Stąd też, należy przyjąć, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie jej kary pieniężnej, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzania kary pieniężnej.

Ponadto uwzględniając, że w odwołaniu strona zwróciła uwagę na swoją trudną sytuację finansową i zdrowotną, związaną ze skutkami pandemii oraz wzrostem kosztów prowadzenia działalności i spowodowanego nimi zadłużenia, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji finansowej czy materialnej strony, a także inne problemy natury prywatnej, mogą zostać wzięte pod uwagę przy rozpatrywaniu wniosku strony o zastosowanie ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna, ale dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji. Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, kierując się trudną sytuacją ekonomiczną strony, jeżeli stan faktyczny sprawy wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Małopolskiego WIIH wymiarze.

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383). W myśl art. 67a § 1 tej ustawy, organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną - to jest Małopolski WIIH - na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kary pieniężne stają się zaległością w sytuacji, gdy nie zostaną uiszczone w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek

bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Małopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a